USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **O. L.**, zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 16 A 27/2021-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2021, č. j. CPR-9311-3/ČJ-2021-930310-V238, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 25. 2. 2021, č. j. KRPA-231191-15/ČJ-2020-000022-50, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 50a odst. 3 téhož zákona byla žalobkyni stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 50 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 10. 11. 2021, č. j. 16 A 27/2021-30. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka uvedla, že správní orgány posoudily její věc bez dalších souvislostí s tím, že nucené vycestování z území by jí s ohledem na její věk a zdravotní stav způsobilo závažnou újmu a mohlo by ji ohrozit i na životě. V této souvislosti poukázala na to, že se na území České republiky podrobila několika operačním zákrokům a její zdravotní stav se postupem doby podstatně změnil k horšímu. Je tak zcela závislá na péči své dcery, která žije v České republice a má české státní občanství. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[5] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Otázce přijatelnosti kasační stížnosti se ostatně stěžovatelka věnovala toliko velmi obecně a neuvedla žádné konkrétní důvody, proč by snad její kasační stížnost měla být přijatelná.

[6] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval námitkami obsaženými v kasační stížnosti. K implicitně namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány i městský soud důkladně posoudily tvrzený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky, resp. důsledky povinnosti opustit území EU pro stěžovatelku a její zletilou dceru. Městský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66.

[7] Přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území členských států EU podle § 50a zákona o pobytu cizinců do jeho soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval již např. v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, nebo ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022-60. Následně tak učinil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20. Postup správních orgánů i městského soudu uvedené judikatuře plně odpovídá.

[8] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 296/2018-35 konstatoval, že *„rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“* V rozsudku č. j. 8 Azs 351/2018-50 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„v případě vycestování stěžovatele tak dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území České republiky.“*

[9] S citovanými závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i v nyní posuzovaném případě. Městský soud, resp. správní orgány se podle Nejvyššího správního soudu nedopustily žádných pochybení, pro která by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem daného případu a skutečnost, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatelky, nemá bez dalšího za následek nezákonnost či vadnost jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42). Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly i okolnosti, ze kterých vycházely při úvahách o uložení povinnosti opustit území EU; jedná se o nejmírnější opatření vůči osobě, jež není držitelem žádného platného oprávnění k pobytu na území České republiky, které nemá žádné negativní dopady do budoucna. Poté, co si stěžovatelka vyřídí příslušná pobytová oprávnění, jí nebrání nic v tom, aby se na území České republiky vrátila. S dcerou a její rodinou po dobu své nepřítomnosti může udržovat kontakt prostřednictvím moderních telekomunikačních technologií nebo sociálních sítí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Azs 384/2019-16). Podle zjištění správních orgánů i městského soudu stěžovatelka nebyla oprávněna pobývat na území České republiky ode dne 17. 7. 2020. Z doložených lékařských zpráv přitom nevyplývá, že samotný zdravotní stav stěžovatelky či plánované kontroly a zdravotní úkony by byly natolik závažné, že by již samotné vycestování, a případná následná léčba v domovském státě, nebylo možné. Z lékařských zpráv také nevyplývá, že by zdravotní komplikace stěžovatelky měly přímo ohrozit její zdraví či

život, či by byla závislá na celodenní péči druhé osoby. Také není patrné, že by již samotné vycestování z území členských států Evropské unie mělo být natolik zatěžující, že by vzhledem ke svému zdravotnímu stavu stěžovatelka nebyla schopna území členských států Evropské unie opustit. V této souvislosti lze poukázat i na to, že stěžovatelka má v zemi původu potřebné zázemí – má tam podle svého tvrzení byt a žije tam i její druhá dcera.

[10] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2023

David Hipšr
předseda senátu